

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 25.649 van 3 april 2009
in de zaak RvV XI/ IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: Tuinstraat 91 bus 5
3012 LEUVEN
tegen:
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BAEKELAND, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 30 oktober 2007 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.
- 1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoekers dossier op 21 november 2007 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar hij werd gehoord op 27 februari 2008 en 17 april 2008.
- 1.3. Op 23 juli 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 juli 2008 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig Bagdad en heeft u de Iraakse nationaliteit. Vanaf 1981 zou u beroepsmilitair zijn geweest en sinds 1983 zou u lid zijn van de 'Special Forces' van de Republikeinse Garde. U zou er verantwoordelijk zijn geweest voor het geven van

opleidingen en verschillende graden hebben doorlopen tot de graad 'assistent fawj' (assistent van een eenheid). In 1991 zou u hebben deelgenomen aan de inval in Koeweit. Jullie eenheid zou niet hebben deelgenomen aan gevechten tegen de Amerikanen, maar Saddam Hussein zou jullie achter de hand hebben gehouden om een mogelijke inval van Iran in Irak te kunnen beantwoorden. Na de terugtrekking van de Iraakse troepen uit Koeweit brak in heel wat Iraakse steden de 'intifadah' (opstand) uit. Toen er ook in Kerbala een opstand uitbrak, zou uw eenheid hebben meegewerkt om deze te onderdrukken. Uw eenheid diende de hoofdstraat die leidt tot aan de moskee van imam Hussein en de moskee zelf te heroveren. Na een zevental dagen zou de opstand in Kerbala zijn onderdrukt. U, als leider van uw eenheid, zou er ondermeer in zijn geslaagd de heilige plaatsten te heroveren. Nadien zou uw eenheid onder meer naar Kirkuk en Suleymania zijn gegaan. Na een veertigtal dagen zouden jullie naar jullie basis in Bagdad zijn teruggekeerd. Omwille van uw geslaagde acties zou zijn onderscheiden door Saddam Hussein en werd u beschouwd als de 'held van Qadisiyya'. Vanaf 1996 zou bij de Istikhabarat (Militaire Veiligheid) zijn tewerkgesteld voor de beveiliging van de militaire industrie. In 2000 zou u opnieuw opleider in het Instituut van de Republikeinse Garde zijn geworden. Tot aan de val van het regime in 2003 zou u dan officier zijn geweest bij de 'Jash al Quds'.

Na de val van het regime van Saddam Hussein in 2003 zou u na enkele maanden terug zijn opgevist door het nieuwe bewind. U zou zijn tewerkgesteld bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, alwaar u verantwoordelijk werd voor de rekrutering van personeel. Gezien uw vroegere ervaring rekruteerde u oud-militairen en mensen die vroeger voor de verschillende veiligheidsdiensten hadden gewerkt. Sinds september 2004 werkte u mee aan de oprichting van de 'Special Forces' binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Na de vorming van de regering Jaaffari in 2005 werd Jabar Shabh minister van Binnenlandse Zaken. U zou informatie hebben gekregen dat er gevangenen verdwenen uit de gevangenis van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U zou een onderzoek hebben gevoerd en hebben vastgesteld dat onschuldigen en minderjarigen waren opgesloten. U zou ook de militairen van de Verenigde Staten hiervan op de hoogte hebben gebracht. Als gevolg daarvan dienden vele gevangenen te worden vrijgelaten. Dit zou niet naar de zin van de Minister van Binnenlandse Zaken zijn geweest. Op 18/05/2005 zou uw auto beschoten zijn geweest. Een week nadien zou er een tweede aanslag op u hebben plaatsgevonden waarbij zes van uw bewakers werden gedood. U zou zeker weten dat de minister van Binnenlandse Zaken achter deze aanslagen op u zat omdat u onderzoek deed naar de praktijken binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Via uw informanten binnen het Ministerie kreeg u informatie, documenten en videomateriaal van de wanpraktijken binnen het Ministerie. Op 28/12/2004 heeft u uw vrouw en vier kinderen naar Jordanië gestuurd. Op 12/07/2005 heeft u dan ook zelf Irak verlaten en reisde u naar Jordanië. Daar zou u contact hebben gehad met de Jordaanse en Amerikaanse autoriteiten, en de buitenlandse pers. U zou hen de informatie die u had over de praktijken binnen het Ministerie hebben doorgespeeld. Op basis van de informatie die u aan de Amerikanen gaf zouden ze Amerikaanse militairen zijn binnengevallen in de bewuste gevangenis en zou het schandaal wereldkundig zijn gemaakt. Daar u uit vrees voor uw leven niet meer terugkon naar Irak zou u in Jordanië voor onderzoekscentra en als analist voor verschillende buitenlandse media hebben gewerkt. Naar aanleiding van uw mediaoptredens zou de Jordaanse Mukhabarat (geheime dienst) u op de hoogte hebben gebracht dat u gevaar liep. U zou hen ook informatie hebben bezorgd op basis waarvan een groep mensen zou zijn gearresteerd. U zou hebben meegewerkt met de Jordaanse autoriteiten en daarom kreeg u en uw familie een geldige verblijfsvergunning. Omdat u ook de situatie in Jordanië niet langer veilig achtte voor u besliste u het land te verlaten en naar België te reizen. Op 30/10/2007 diende u een asielaanvraag in. U zou nu nog steeds contact hebben met uw informanten binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: nationaliteitsbewijs (origineel), identiteitskaart (origineel), identiteitskaarten van vrouw en kinderen (origineel), voedselrantsoenkaart 2005 (origineel), document i.v.m. vernieuwing voedselrantsoenkaart 2006, de envelop FEDEX Amman, envelop DHL van Bagdad, huwelijksakte (origineel), diploma van vrouw (origineel), envelop Global (origineel), identiteitskaarten van twee kinderen tweeling (kopie), nationaliteitsbewijzen twee kinderen (origineel), envelop DHL (origineel), twee CD-roms (origineel) over 30 series op Iraakse TV in Jordanië. "Het geheim dat ze nog niet hebben ontdekt", artikel in Egypte geschreven, krant nov. 2006 groep onderhandelende, reconcilitia, foto van de CIA van UK, foto met Amir Hassan (oom van de koning Jordanië), website over info aan Jordaanse Mukhabarat, vraag voor verlof en akkoord minister, document over het niet krijgen paspoort en hun antwoord erop, foto's met Saddam, badge FBS, badge verblijfsvergunning Jordanië (tot 9/2/2007), artikel Paul Martin,

aanbevelingsbrieven BBC, NPR, lijst websites, artikels over massamoorden, foto's in militair uniform, badge van Amerikanen, kaart van vrienden van Saddam, certificaat, medaille na Koeweit, badge ministerie Binnenlandse Zaken.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging vreest door machtige personen binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken omdat u de wanpraktijken binnen dit Ministerie wereldkundig heeft gemaakt. Uit uw verklaringen en bewijsstukken die u hieromtrent voorlegt blijkt inderdaad duidelijk dat uw profiel als geloofwaardig kan worden beschouwd en bijgevolg een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie allerminst kan worden uitgesloten. Vervolgens blijkt ook uw beschreven profiel van militair bij de Republikeinse Garde ten tijde van het regime van Saddam Hussein geloofwaardig.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging omwille van uw werkzaamheden voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken na de val van het regime dient in het kader van het onderzoek van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Dit onderzoek spits zich voornamelijk toe op uw rol ten tijde van de 'intifadah' in Kerbala in 1991, dit ondanks het feit dat u uw profiel bij de Republikeinse Garde niet specifiek aanhaalt als reden van uw vervolging. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome (aangenomen op 17/7/1998). Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.

Vooreerst dient in deze uw officiële functie geduid te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u een leidinggevende rol had in de Republikeinse Garde. U zou zitting hebben gehad in het Commando Bureau van de Speciale Interventie Eenheid van de Republikeinse Garde en zou een eenheid hebben aangevoerd. Uw eenheid zou behoord hebben tot het troepencommando van de Republikeinse Garde. U verklaarde dat dit "al liwa al Tharit, Kuat al Khassa" (speciale interventie-eenheid na de oorlog in Koeweit) was, geleid door Hoessein Kamel.. Elke 'fawj' zou ongeveer 750 manschappen tellen maar de fawj die u leidde zou er 1200 hebben gehad, wat naar eigen zeggen eerder speciaal was (CGVS1 p.6). Tijdens een tweede gehoor op het CGVS geeft u verdere verduidelijking van uw positie. Uw subeenheid (fawj) zou speciaal getraind zijn om guerrillagevechten binnen de stad aan te kunnen. Voor het neerslaan van de opstand in Kerbala zou uw eenheid bij liwa 3 zijn toegevoegd. Uw fawj zou ongeveer bestaan hebben uit 450 à 500 personen. U zou de opperbevelhebber van de fawj zijn geweest (CGVS2 p.3). Na het gehoor op het CGVS tracht uw advocaat in zijn schrijven dd.09/06/2008 nog een verduidelijking aan te brengen in uw positie. U zou lid zijn geweest van een 'Special Army', wat echter niet te vergelijken is met elite-eenheid 'Special Forces'. Men dient, aldus uw advocaat, de leden van de 'Special Army' te zien als een sterkere groep van militairen binnen het leger die extra opleiding had gekregen. Voorts verklaarde hij dat iemand pas de leiding krijgt over een zeer kleine eenheid vanaf dat iemand zes sterren heeft. Iemand met zeven sterren heeft dan de leiding over ongeveer 2500 personen. U zou ten tijde van de opstand in Kerbala slechts vier sterren hebben gehad waardoor u volgens uw advocaat niet de minste beslissingsbevoegdheid had, noch enige invloed kon uitoefenen. Pas toen u Irak verliet zou u houder zijn geweest van acht sterren (zie schrijven advocaat dd.09/06/2008). Hieruit kan echter worden afgeleid dat dit niet geheel strookt met uw eerdere verklaringen en u uw positie ten tijde van de opstand in Kerbala enigszins tracht te minimaliseren. Wat er ook van moge

zijn, zelfs indien dit op de waarheid zou berusten, wat in hoge mate wordt betwijfeld, dan nog dient te worden besloten dat u een substantiële bijdrage heeft geleverd en dus medeverantwoordelijk was voor het optreden van de Republikeinse Garde bij het neerslaan van de opstand in Kerbala. Hierop zal verder ingegaan worden.

De gebeurtenissen volgend op de opstand van 1991 worden uitvoerig beschreven in tal van boeken en rapporten, waaronder het bij het administratief verslag gevoegde Amnesty International Jaarboek 1991, het Amnesty International rapport 'Iraq: Human Rights Violations Since the Uprising' en het Human Rights Watch rapport 'Endless Torment, The 1991 Uprising in Iraq and its Aftermath'. Deze publicaties beschrijven de slachting van duizenden sjiitische burgers door de Iraakse autoriteiten tijdens de dagen van het neerslaan van de opstand, waarbij gebruik werd gemaakt van vrouwen en kinderen als menselijk schild, waarbij 'indiscriminate' op ongewapende burgers werd geschoten, waarbij vermoede opstandelingen terplekke werden terechtgesteld en anderen na arrestatie en foltering de dood vonden.

In casu is uw betrokkenheid bij de Republikeinse Garde en uw leidinggevende rol bij het neerslaan van de opstand in Kerbala in 1991 geloofwaardig. Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal beschreef u uitvoerig uw activiteiten en uw taken bij de Republikeinse Garde. U stelt dat u heeft deelgenomen aan de "schoonmaakoperaties" in Kerbala (CGVS1 p.5) en dat de door u geleide eenheid persoonlijk Kerbala heroverde op de opstandelingen. U beschreef dat u verantwoordelijk was voor het heroveren van de hoofdstraat tot aan de moskee van Imam Hussein en de herovering van de moskee zelf. Na zeven dagen zou u hierin geslaagd zijn, waar andere eenheden voordien hadden gefaald. Deze acties kunnen niet worden aanschouwd als pure militaire handelingen aangezien uit de aanwezige informatie alsook uit uw verklaringen blijkt dat geen enkel onderscheid werd gemaakt tussen strijders en burgers en deze laatsten zelfs expliciet werden gevisieerd. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat de burgerbevolking wel degelijk slachtoffer werd van jullie acties. Zo verklaarde u dat er een algemene opstand was binnen de stad. De opstandelingen hadden iedereen gemotiveerd en de hele bevolking van Kerbala deed mee; ze waren klaar om te vechten tot het einde. Ook veel vrouwen hebben deelgenomen aan de opstand, zo zegt u (CGVS2 p.5). Jullie werk was vechten binnen de stad. U verklaarde verder veelzeggend: "Wat in Kerbala gebeurde was een opstand van mensen in burgerkledij. Voor ons militairen, weten we niet of iemand een burger is of niet" (CGVS2 p.4). "Je kan de opstandelingen niet onderscheiden van de burgers" (CGVS2 p.5). Verder verklaarde u dat indien er mensen probeerden te vluchten ze werden vervolgd of vermoord. De bevolking werd zelfs opgeroepen om de stad te verlaten en er werd met dit doel gedreigd met het gebruik van chemische wapens (CGVS2 p.5). Buiten de stad gebeurde er een soort selectie tussen burgers en opstandelingen aan de hand van een controle van de schouder zodat men kon zien wie een wapen had gedragen. De mensen die werden opgepakt binnen de heilige plaatsen werden aan de andere autoriteiten gegeven om verhoord te worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw plaats binnen het systeem kende. Zo zou niet enkel uw eenheid hebben deelgenomen aan de schoonmaakoperatie in Kerbala, maar iedere eenheid zou zijn taak hebben gehad. Jullie zouden allemaal werken zoals in een bijenkorf: de speciale eenheden zouden verantwoordelijk zijn om binnen de stad van huis tot huis te gaan en jullie werk was om de stad binnen te gaan en te vechten (CGVS2 p.3). Gevraagd hoe u uw rol binnen bij het neerslaan van de opstand zag, haalde u aan dat uw rol zeer belangrijk was, en u toch een van de honderd belangrijkste personen hierbij was (CGVS2 p.6). U wist ook aan te geven dat de mensen die werden opgepakt binnen de heilige plaatsen door jullie aan andere autoriteiten werden overgedragen om verhoord te worden. Uit de aanwezige rapporten blijkt overvloedig dat in deze omstandigheden vele burgers foltering en executie te wachten stond. Iedereen die werd opgepakt of wilde vluchten werd gecontroleerd door speciale eenheden door Karass al Khass, Jihaz amn Khass en andere veiligheidsdiensten (CGVS 2 p.6). U gaf aan dat u een gevechtsoopdracht had en andere instanties verantwoordelijk waren voor de opvolging. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie eenheid Iraniërs heeft aangehouden die de operatie superviseerden, alsook mensen die met hen collaboreerden. Jullie zouden deze hebben overgedragen aan de Amn Khass al Jumhury. Een deel zou naar de gevangenis zijn gebracht en een deel naar de Mukhabarat (CGVS1 p.5-7).

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u alleszins op de hoogte was van het repressieve karakter van het regime van Saddam Hussein, zeker bij het neerslaan van de intifadah, hoewel u aanvankelijk ontkende dat er enige vorm van repressie gepaard ging met het neerslaan van de opstand (CGVS1 p.7-8). Geconfronteerd met het feit dat uit internationale rapporten overduidelijk blijkt dat de intifadah in 1991 op gruwelijke wijze werd neergeslagen, waarbij duizenden mensen werden opgepakt en geëxecuteerd, beweerde u aanvankelijk hiervan geen weet te hebben. U probeerde een parallel te trekken met de huidige situatie na

de val van het regime van Saddam. U beweerde dat er gesproken wordt over 300.000 mensen die zouden vermoord zijn ten tijde van Saddam, maar dat het er in de huidige toestand veel meer zijn. Alsook beweerde u dat u niet dichtbij de instanties stond die mensen vermoordde of vervolgde, zoals de Mukhabarat (CGVS2 p.8). Hieruit kan wel degelijk worden afgeleid dat u op de hoogte was van het repressieve karakter van het regime van Saddam Hussein en aldus ook wist wat er gebeurde met de gearresteerden die u overleverde aan andere diensten. Dit blijkt ook uit uw verklaring: "wij (hadden) zelfs geen tijd om massagraf te maken, het was onze job niet" (CGVS2 p.7). Bovendien kan deze kennis worden verondersteld van een hooggeplaatste militair die binnen het systeem een succesvolle carrière uitbouwde.

Gezien uw positie bij de Republikeinse Garde was u een onderdeel van het regime van Saddam Hussein. Het is algemeen gekend dat de veiligheidsdiensten onder het Baath-regime, met Saddam Hoessein aan het hoofd ervan, zich schuldig hebben gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten. Het is algemeen bekend dat deze diensten op systematische en georganiseerde wijze geweld en foltering toepasten en burgers spoorloos lieten verdwijnen. Deze praktijken worden uitgebreid beschreven in diverse rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, International Federation for Human Rights, diverse VN-publicaties,... Met betrekking tot de Republikeinse Garde blijkt dat de Republikeinse Garde een onderdeel vormde van het reguliere Iraakse leger en werd beschouwd als het elitekorps.

Zoals reeds opgemerkt kan er worden gesteld dat u ten tijde van de intifadah in 1991 wel degelijk op de hoogte was van het repressief karakter en het begaan van mensenrechtenschendingen door het regime van Saddam Hussein en er een niet te onderschatten rol in speelde. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of heeft proberen te onttrekken aan dit soort acties. Integendeel, u zou als dank voor uw rol in het onderdrukken van de opstand in Kerbala door Saddam Hussein persoonlijk zijn gedecoreerd met vijf medailles, alsook een speciale medaille (CGVS2 p.6). U spreekt vol trots over deze periode: "ik was de held van Qadisiya, mijn eenheid was exemplarisch" (CGVS1 p.5-7). Vervolgens zou u nog tot 1996 bij de Republikeinse Garde tewerkgesteld zijn geweest en nadien tot aan de val van het regime in 2003 nog een succesvolle militaire carrière hebben uitgebouwd. Bovendien blijkt tijdens de gehoren herhaaldelijk dat u nog steeds de mensenrechtenschendingen begaan door het Baathregime tracht te minimaliseren en te ontkennen. Volgens uw verklaringen heeft u zich nooit zelf schuldig gemaakt aan mensenrechtenschendingen, maar was u een militair die steeds orders opvolgde. De beslissingen werden op politiek vlak genomen (CGVS2 p.8). Naast het feit dat in herinnering moet worden gebracht dat u bij het neerslaan van de opstand een leidinggevende functie had, dient tevens te worden gesteld dat het bevel van hogerhand op zich geen overschoningsgrond is voor misdaden tegen de menselijkheid, gezien deze bevelen overduidelijk onwettig zijn (Statuut van Rome artikel 33 par.2 + Background note on the application of exclusion clauses, UNHCR, sept.2003, pp.25-26).

Op basis van uw verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie over deze dienst, moet geconcludeerd worden dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u bewust hebt deelgenomen aan of medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Gezien uw positie als hoofd van een eenheid dient te worden besloten dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten. Door uw rechtstreekse deelname aan de "schoonmaakoperatie" in Kerbala in 1991 faciliteerde u en leverde u een substantiële bijdrage tot de mishandeling van een aanzienlijk aantal burgers. Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art.1 par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid. Om dezelfde redenen kan u ook het statuut van subsidiaire bescherming niet worden toegekend ingevolge artikel 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggedleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

De door u voorgelegde documenten kunnen uw asielrelaas ondersteunen, maar zijn gezien bovenstaande vaststellingen niet in staat de appreciatie van uw asioldossier in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Ten gronde.

Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling:

- 2.1. In zijn feitenrelaas en zijn eerste middel pretendeert verzoeker vooreerst dat de vertaler-tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende kennis had van het militaire jargon en van de uitdrukkingen ter zake zodat het duidelijk is dat het CGVS een totaal verkeerde voorstelling heeft van verzoekers rol ten tijde van Kerbala. Hij stelt zijn militaire carrière begonnen te zijn in 1981 en een eenvoudige majoor te zijn geweest ten tijde van Kerbala in 1991 onder gezag, leiding en toezicht van andere hooggeplaatste militairen, met name de schoonbroer van Saddam Hoessein samen met 25 hogere officieren, zodat hij geenszins de "macht" en/of het bevel had op dit ogenblik en hij aldus een beperkte gezaghebbende functie had over een kleine eenheid militairen. Volgens verzoeker was hij op doortocht in Kerbala en bleef hij er slechts 7 dagen en dit buiten het centrum en was er toen duidelijke en juiste informatie voorhanden dat vijandige Iranese agenten en opstandelingen zich in Kerbala verschoolen hadden. De actie van de Iraakse eenheden was er uitsluitend op gericht om Iraanse agenten en soldaten te arresteren en te vermijden slachtoffers te maken onder de burgerbevolking. Na Kerbala vertrok verzoeker met zijn eenheid naar Kirkuk en Suelymania om na veertig dagen terug te keren naar hun basis in Bagdad. Vanaf 1996 was hij tewerkgesteld in de militaire industrie om in 2000 opleider te worden aan het Instituut van de Republikeinse Garde en tot aan de val van het regime in 2003 was hij werkzaam als officier bij de "Jash al Quds". Verder stelt verzoeker lid te zijn geweest van de Baath-partij omdat dit de enige mogelijkheid was om een militaire carrière uit te bouwen. Verzoeker wijst erop dat het vanuit de militaire hiërarchie duidelijk is dat hij ten tijde van Kerbala niet op de hoogte kon en behoorde te zijn van mogelijke wantoestanden tegen burgers en dat hij pas veel later op de hoogte gebracht werd van het repressieve karakter van Saddam Hoessein. Hij merkt verder op dat het CGVS verwijst naar allerlei rapporten doch dat in geen enkel rapport zijn naam vermeld wordt.
- 2.2. In een tweede middel voert verzoeker aan dat het duidelijk is dat uit het werkelijke feitenrelaas, evenals uit alle stukken die hij indiende blijkt dat hij erkend dient te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en dat de uitzondering van de artikelen 55/4 en 57/6, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) niet van toepassing is. Verzoeker argumenteert dat de uitzondering niet kan worden aangewend omdat hij nooit misdrijven tegen de menselijkheid heeft begaan, noch anderen ertoe heeft aangezet en nooit een ander misdrijf heeft gepleegd.
- 2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat het een zekerheid is, wat het CGVS in haar beslissing ook erkent, dat hij in Irak en/of Jordanië zou worden vermoord als represaille voor zijn interviews en omdat hij de wantoestanden destijds heeft aangeklaagd.

- 2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 23 van de Belgische Grondwet, voert verzoeker aan dat door hem niet uit te wijzen naar Irak en/of Jordanië doch hem geen verblijfsrechten toe te kennen hij zich niet kan ontplooiën, niet kan gaan werken en met andere woorden zijn leven niet terug kan opnemen wat een aantasting is van zijn grondwettelijk verankerde recht om een menswaardig leven te leiden.
- 2.5. Blijkens verzoekers verklaringen zou hij na de val van het regime vanwege zijn militaire ervaring, eergevoel en burgerzin opgevestigd zijn door het nieuwe regime waar hij tewerkgesteld was bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Ten gevolge van zijn nieuwe functie en omdat hij de wantoestanden in de gevangenschappen wereldkundig heeft gemaakt werd zijn wagen in 2005 beschoten en werd een tweede aanslag gepleegd waarbij zes van zijn lijfwachten werden vermoord. Verzoeker stuurde zijn familie op 28 december 2004 naar Jordanië en ontvluchtte zelf Irak in juli 2005. Verzoeker werkte nog twee jaar voor de Amerikanen en was analist voor verschillende buitenlandse media. Nadat hij door de Jordaanse veiligheidsdienst op de hoogte werd gebracht dat zijn leven niet langer meer veilig was in Jordanië besloot verzoeker naar België te vluchten. Gelet op verzoekers geloofwaardig relaas met betrekking tot zijn activiteiten na de val van het regime van Saddam Hoessein (gehoor 1, p. 12 tot 16) en de stukken toegevoegd aan het administratief dossier die zijn relaas ondersteunen, inzonderheid de krantenartikels waaruit de betrokkenheid blijkt van de Minister van Binnenlandse Zaken Bayan Jabr bij clandestiene gevangenschappen en de doodseskaders tegen sunnitische burgers, besluit de Raad dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.
- 2.6. Gelet echter op de gegevens en de feiten in het administratief dossier dient te worden nagegaan of verzoeker valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Immers, en in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, F van het Verdrag van Genève omdat hij werd opgevestigd door het nieuwe regime, informatie doorspeelde aan de Amerikanen met betrekking tot de wantoestanden in de Iraakse gevangenschappen en nog twee jaar voor de Amerikanen werkte en analist was voor verschillende buitenlandse media (verzoekschrift p. 5). Het Nederlands ambtsbericht van 2002, gevoegd bij het administratief dossier, vermeldt dat *“In het algemeen kan worden gesteld dat van functionarissen van de geheime diensten en van de strijdkrachten niet kan worden uitgesloten dat zij in het verleden betrokken zijn geweest bij mensenrechtenschendingen in het kader van onder meer de Anfaloperaties, gedurende de Iraakse bezetting van Koeweit of bij het neerslaan van de intifadah van 1991. Evenmin kan betrokkenheid van functionarissen van de geheime diensten en van de strijdkrachten bij folteringen van gedetineerden en het uitvoeren van buitengerechterlijke executies worden uitgesloten.”*.
- 2.7. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan. Artikel 7 van het Statuut van Rome (aangenomen op 17/7/1998) bepaalt dat onder misdrijf tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: *“... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) vangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van*

vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.”.

- 2.8. Blijkens de bestreden beslissing is de Commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, F (1) en (3) van het Verdrag van Genève van de vluchtelingenstatus dient te worden uitgesloten aangezien hij een substantiële bijdrage heeft geleverd en dus medeverantwoordelijk was voor het optreden van de Republikeinse Garde bij het neerslaan van de opstand in Kerbala, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en verzoeker bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is aan misdrijven tegen de menselijkheid zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof.
- 2.9. Waar verzoeker in zijn eerste middel beweert dat de tolk het militaire jargon niet machtig was en poneert een eenvoudige majoor te zijn geweest ten tijde van Kerbala in 1991 onder gezag, leiding en toezicht van andere hooggeplaatste militairen, met name de schoonbroer van Saddam Hoessein samen met 25 hogere officieren, zodat hij geenszins de “macht” en/of het bevel had op dit ogenblik en hij aldus een beperkte gezaghebbende functie had over een kleine eenheid militairen, dient te worden vastgesteld dat deze beweringen geen steun vinden in het administratief dossier. Zo blijkt bij lezing van de gehoorverslagen van 27 februari 2008 en 17 april 2008 dat verzoeker op geen enkel ogenblik een opmerking heeft gemaakt over de tolk en uit de analyse van het verslag kan evenmin worden afgeleid dat er vertaalproblemen zouden zijn geweest met betrekking tot het militair jargon. Zo leest de Raad in de gehoorverslagen dat verzoeker in 1983 werd opgenomen bij de Republikeinse Garde, tussen 1983 en 1996 met verschillende graden werkte (*muqaddem (luitenant-kolonel; eigen toevoeging; militaire graden in het Nederlands ambtsbericht)*, *muqaddem liwa, amr fawj*) (gehoor 1, p. 5), een master in militaire wetenschappen behaalde in 1984, “opperbevelhebber van de fawj was ten tijde van Kerbala” (gehoor 2, p. 3), elke fawj uit ongeveer 750 manschappen bestaat maar hij er 1200 had omdat er vrijwillige Republikeinse Garde studenten van de faculteit bij waren, het onder zijn commando was en met zijn brigade dat Kerbala nadien werd bevrijd (“*wij hebben nadien Kerbala bevrijd*”), de troepen die in Kerbala binnengingen allemaal troepen van de Republikeinse Garde waren, en zijn eenheid nadien 5 medailles kreeg waarbij een speciale medaille voor verzoeker (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 6). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat hij een eenvoudige majoor was met een beperkte gezaghebbende functie over een kleine eenheid.

Ook de bewering dat hij op doortocht in Kerbala was, er slechts 7 dagen bleef en dit buiten het centrum, is niet in overeenstemming met verzoekers uitvoerig relaas over de “schoonmaakactie” van Kerbala in 1991. Verzoeker beschrijft omstandig hoe hij er samen met zijn eenheid, die getraind was voor straatgevechten (gehoor 1, p. 6), in geslaagd is om Kerbala te bevrijden van de Iraniërs en mensen die met hen collaboreerden (CGVSgehoor 1, 7).

De gebeurtenissen volgend op de opstand van 1991 worden uitvoerig beschreven in tal van boeken en rapporten, waaronder het bij het administratief verslag gevoegde Amnesty International Jaarboek 1991, het Amnesty International rapport ‘*Iraq: Human Rights Violations Since the Uprising*’ en het Human Rights Watch rapport ‘*Endless Torment, The 1991 Uprising in Iraq and its Aftermath*’. Deze publicaties beschrijven

de slachting van duizenden sjiietische burgers door de Iraakse autoriteiten tijdens de dagen van het neerslaan van de opstand, waarbij gebruik werd gemaakt van vrouwen en kinderen als menselijk schild, waarbij 'indiscriminate' op ongewapende burgers werd geschoten, waarbij vermoede opstandelingen ter plekke werden terechtgesteld en anderen na arrestatie en foltering de dood vonden. Een rapport van Human Rights Watch, dat getuigenissen heeft opgetekend, schrijft aan de Republikeinse Garde een grote rol toe bij mensenrechtenschendingen tijdens het neerslaan van de opstand in 1991. Ook in het Nederlandse ambtsbericht wordt de Republikeinse Garde direct in verband gebracht met mensenrechtenschendingen in 1991: *"Als bevelhebber van de Republikeinse Garde zou Hoessein Kamil Hassan al-Majid, de later samen met zijn broer naar Jordanië uitgeweken schoonzoon van Saddam Hoessein, verantwoordelijk zijn geweest voor massa-arrestaties, -executies en foltering na het neerslaan van de sjiietische opstand in 1991. Het Iraakse leger richtte enorme verwoestingen aan het religieus/cultureel erfgoed van de stad. Privé-woningen van verdachte opstandelingen werden als wraakmaatregel met de grond gelijk gemaakt. Gebouwen waar rebellen zich samen met burgers hadden verschanst werden zwaar beschoten. Een getuige vertelde aan een onderzoeker van de Middle East Watch dat dokters en verpleegsters van het al-Husseini hospitaal opgepakt werden, daarna weer vrijgelaten werden, en tenslotte opnieuw opgepakt en doodgeschoten werden. Op 19 maart gingen de troepen van district tot district om alle verdachte jonge mannen op te pakken en naar stadions te brengen. Sommigen onder hen werden geëxecuteerd en anderen werden naar verluid naar een detentiecentrum nabij Bagdad gestuurd. Sjiietische geestelijken werden van straat geplukt en later nooit meer teruggezien."* (CEDOCA IRQ2008-042w).

Op basis van deze verslagen, toegevoegd aan het administratief dossier, kan de Raad dan ook geen geloof hechten aan verzoekers bewering in het verzoekschrift dat de actie van de Iraakse eenheden in Kerbala er uitsluitend op gericht was om Iraanse agenten en soldaten te arresteren en te vermijden slachtoffers te maken onder de burgerbevolking. Waar verzoeker voorhoudt dat hij slechts 7 dagen in Kerbala is geweest wijst de Raad erop dat de opstand uitbrak op 5 maart 1991 en de opstand onder controle was op 19 maart 1991. Het is overigens zeer merkwaardig dat verzoeker tijdens het gehoor niet precies kan aangeven wanneer hij en zijn eenheid deelgenomen hebben aan het neerslaan van de opstand in Kerbala. Verzoekers argument dat hij ten tijde van Kerbala niet op de hoogte kon en behoorde te zijn van mogelijke wantoestanden tegen burgers is niet aanvaardbaar gelet op de wijze waarop de opstand werd neergeslagen enerzijds en het feit dat verzoeker deel uitmaakte van een eenheid van de Republikeinse Garde die Kerbala moest "bevrijden" anderzijds.

Tot slot wijst de Raad erop dat blijkens verzoekers verklaringen na de actie in Kerbala de 'schoonmaakoperatie' in Twejiridj (subdistrict van Kerbala) plaatsvond waarna verzoeker de opdracht kreeg om naar Kirkuk te gaan, dan Erbil en Suleymania. Ook in het Koerdische Noord-Irak werd de burgerbevolking, na de opstanden in 1991, massaal blootgesteld aan de gruweldaden van de centrale overheid waarop een exodus volgde van de Koerdische bevolking richting Turkije en Iran. Verzoeker vervolgde zijn militaire carrière bij de 'istikharat al askariyya' (de militaire veiligheidsdienst) vanaf 1996 tot 2000 waar hij de verantwoordelijke was voor de "bescherming en de veiligheid van de militaire industrie" (CGVS1, p. 6 en 8). Vanaf 2000 werd verzoeker officier van de "instruction politique" van het instituut voor de Republikeinse Garde en tot aan de val van Bagdad was hij officier bij de "Jaish al Quds" (CGVS 1,p. 6).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker decennialang een vooraanstaande rol heeft gespeeld in zowel de militaire als de veiligheidsstructuur van het Baathregime. Gelet op deze vaststelling en in acht genomen de uitvoerig gerapporteerde en massieve mensenrechtenschendingen die begaan werden door

zowel het militaire als het veiligheidsapparaat van Saddam Hoessein, besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook terecht dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker door zijn rechtstreekse deelname aan de "schoonmaakoperatie" in Kerbala in 1991 een substantiële bijdrage leverde tot mishandeling van een aanzienlijk aantal burgers.

- 2.10. De Raad benadrukt dat de uitsluitingsclausule niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen en leidinggevendenden betreft, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd -eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd. Artikel 7 van het Statuut van Rome omschrijft duidelijk wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder "*aanval gericht tegen een burgerbevolking*" wordt verstaan: "*een wijze van optreden die met zich brengt het meermalen plegen van in het eerste lid bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een organisatie of Staat, dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft.*" .

De Raad is van oordeel dat van artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op zorgvuldige en gedetailleerde wijze wordt aangegeven waarom verzoeker dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker geen elementen aanbrengt om de pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten. In acht genomen wat voorafgaat concludeert de Raad dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, F (1) en (3) van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

- 2.11. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet dienstig aangevoerd tot staving van de nietigverklaring/hervorming van een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en het beantwoorden aan de criteria ter verkrijging van het subsidiaire beschermingsstatuut van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- 2.12. Krachtens artikel 23 van de Belgische Grondwet heeft eenieder het recht om een menswaardig bestaan te leiden. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op economische, sociale en culturele rechten waarvan de wet de voorwaarden voor de uitoefening bepaalt. Voornoemd artikel 23 wordt niet dienstig aangevoerd vermits ten deze enkel uitspraak wordt gedaan over verzoekers asielaanvraag en het al dan niet toekennen van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut:

- 2.13. Aangaande zijn vraag in ondergeschikte orde om de subsidiaire bescherming toe te kennen herhaalt verzoeker dezelfde middelen en argumenten. Er dient vastgesteld te worden dat in hoofde van verzoeker, rekening houdend met de activiteiten die hij heeft ontplooid na de val van het Baathregime, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 kan worden aangenomen.

Niettegenstaande dit risico dient evenwel te worden nagegaan of verzoeker niet valt onder de in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden.

- 2.14. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven; b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties; c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd; Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”.*
- 2.15. Zoals uiteengezet onder punt 2.8. en 2.9. wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. Omwille van dezelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker verwijst naar zijn ernstige psychologische problemen en feit dat hij aangepaste medische verzorging nodig heeft merkt de Raad op dat medische problemen geen verband houden met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 april 2009 door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. W. MULS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

F. HOFFER.